Написав Алла Лазарева
Неділя, 25 листопада 2012, 14:52 - Останнє оновлення Неділя, 25 листопада 2012, 21:32

Джерело: Український тиждень

Гумористичний роман Марини Левицької «Коротка історія тракторів по-українськи» дістав доволі неоднозначні оцінки в Україні. Тим не менш, книга успішно продається у сорока країнах світу. Тиждень.ua вдалося поспілкуватися з пані Левицькою на Фестивалі європейських літератур у місті Коньяк.

Тиждень.ua: Ви почуваєтеся британською письменницею чи українською?
- Коли я перебуваю за кордоном, то відчуваю себе британкою. Натомість, удома в Лондоні я все ж усвідомлюю себе дещо іноземкою.
Тиждень.ua: Яким є імідж українців у Великій Британії?
- Існують різні покоління українців. Є ровесники моїх батьків. Їхня візитівка –то кухня та специфічно доглянуті садочки. Молодше покоління важко схарактеризувати в кількох словах. Трапляються надзвичайно гарні дівчата, з-поміж них бувають такі собі хижачки, але, безперечно, є й чудові люди. Що можна сказати напевне, то це те, що жінки набагато помітніші за чоловіків. Українські жінки мають репутацію розумних, працьовитих, амбіційних. Амбіційніших, сказала б, за британських дівчат, бо вони активніше домагаються успіхів, високих заробітків, матеріальних статків... Тим не менш, я зауважила, що в самій Україні люди мають інші типи характерів, ніж ті, що я зустрічала в Британії.
Тиждень.ua: Ваш роман «Коротка історія тракторів по-українськи» перекладений на 35 мов. З-поміж них досі немає української. Чому так сталося?
- Чесно кажучи, я сподівалася, що українська стане однією з перших мов перекладу книжки. Але, мабуть, сталося те, про що казав Андрій Курков: книга вийшла в період Помаранчевої революції, люди прочитали її та не знайшли того, що шукали. Сподівалися, мабуть, дізнатися про щось велике та величне, а побачили родинну історію, виписану в жанрі комедії. Може, також, свою роль зіграло те, що я написала книгу для британського, а не доля українського читача. Шкода, що так сталося, звичайно! Іронічне

ставлення до себе завжди було в частиною традиції українського гумору. Сподіваюся, що коли Україна трохи більше повірить у себе, вона не буде боятися сміятися з себе.
Читайте також: Звична екзотика: Україна виступила спеціальним гостем Фестивалю європейських літератур
Тиждень.ua: Але британцям ваша перша книга сподобалася?
- Я не можу сказати, що мій роман потрапив у бестселлери, але він знайшов свого читача. Британці, як багато хто з західних народів, зачитуються історіями про вампірів та садо-мазохістські пригоди. Комічна історія подобається людям. Але це — не мейнстрим.
Тиждень.ua: Яка ще література користується популярністю в Британії?
- Нині дуже в моді сімейні історії відомих аристократичних родин. Але і тут мої книги не втрапляють в золотий список. Бо мої герої — представники середнього класу, не надто багаті, які викручуються в житті, як можуть.
Тиждень.ua: На вашу думку, українські письменники можуть знайти собі читача в Великій Британії?
- Гадаю, що так. Але проблема в тому, що англійське книговидавництво має дуже погану репутацію щодо перекладів. Ми й так маємо кілька варіацій англійської: американська, австралійська, новозеландська, канадійська... Отже, переклад з української мав би бути бездоганним.
Тиждень.ua: Чи потрапляли вам на очі твори з сучасної української літератури, які б ви сміливо порекомендували до перекладу і у себе на батьківщині, й по інших країнах?
- Нині зовсім небагато українських романів перекладені англійською. Я розмовляю українською, можу прочитати, скажімо, газетну статтю, але моя проблема в тому, що я не читаю нею серйозні твори. То була моя домашня, «таємна» мова. Я сподіваюся, що згодом зможу прочитати романи бодай усіх тих українських письменників, з якими познайомилася на фестивалі.
УТ: Є чутки, ніби ви ведете переговори з одним із українських видавництв, щоб видати «Коротку історію тракторів по-українськи» мовою вашого дитинства та ваших батьків?
- Побачимо, що з цього вийде. Можливо, українська стане 36-ою мовою, якою вийде книга.